

РЕШЕНИЕ

№ 298

гр. гр. Хасково, 01.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ХАСКОВО, Х НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и първи ноември през две хиляди двадесет и
трета година в следния състав:

Председател: Пламен Ст. Георгиев

при участието на секретаря Милена Д. Борисова
като разгледа докладваното от Пламен Ст. Георгиев Административно
наказателно дело № 20235640200593 по описа за 2023 година
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от Закона за
административните нарушения и наказания.

Образувано е по жалба от В. М. Л. от град Х. срещу Наказателно
постановление № 22-1253-002234 от 31.01.2023 г. на Началник – група в
Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР - Хасково, с което на основание чл.
53 от ЗАНН, и по чл. 175, ал. 3, предл. 1 от ЗДвП, на жалбоподателя е
наложено административно наказание глоба в размер на 200 лева, както и
административно наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок
от 6 месеца за нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП и на основание чл. 183, ал.
1, т. 1 от ЗДвП – глоба в размер на 10 лева за нарушение по чл. 100, ал. 1, т. 2
от ЗДвП. В подадената жалба, се релевират оплаквания за
незаконосъобразност на атакуваното с нея наказателно постановление, поради
допуснати съществени процесуални нарушения, свързани с нарушаване на
процедурата по чл. 53 от ЗАНН, както и нарушена била разпоредбата на чл.
34, ал. 3 от ЗАНН, като излага конкретни съображения в тази насока. Твърди

се в жалбата и че санкционният акт подлежи на отмяна, поради неправилност и необоснованост, доколкото не било виновно извършено от жалбоподателя вмененото му нарушение, като излага конкретни съображения в подкрепа на довода за липса на съзнание у жалбоподателя за факта на deregистрация на превозното средство. Моли съда да постанови решение, с което да отмени атакуваното наказателно постановление на Началник – група в Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР Хасково. Претендира и присъждане на разноски за пълномощника за оказана безплатна правна помощ на жалбоподателя.

В съдебно заседание пред Районен съд – Хасково, жалбоподателят, редовно призован, не се явява. Чрез упълномощения по делото представител - адв. К. Г. заявява, че поддържа жалбата, а в представени писмени бележки по същество развива конкретни съображения за нейната основателност. Претендира и присъждане на направени по делото разноски.

Административнонаказващият орган – Началник – група в Сектор ПП при ОД на МВР - Хасково, редовно призован, не се явява и не изпраща представител по делото. В съпроводителното писмо заявява становище по жалбата и моли изложените в нея доводи да не бъдат взети предвид и същата да бъде оставена без уважение, а при условията на евентуалност – възразява за прекомерност на направените от другата страна разноски.

Жалбата е подадена в законоустановения срок, срещу подлежащ на обжалване акт, от лице, легитимирано да атакува наказателното постановление, поради което е процесуално допустима.

ХАСКОВСКИЯТ РАЙОНЕН СЪД, за да се произнесе по основателността ѝ и след като се запозна и прецени събраните доказателства при извършената проверка на обжалваното наказателно постановление, намира за установено следното:

На 01.07.2022 г. свидетелите Р. Т. Т., на длъжност към онзи момент „мл. инспектор“ в РУ на МВР – Хасково и М. Х. Д., на длъжност „мл. инспектор“ в РУ на МВР - Хасково, били на работа, в град Хасково, като в около 02:28 часа в кв. Орфей забелязали движение и спрели за проверка моторно превозно средство - автомобил марка „*****“, модел „*****“ с рег. № *****. В хода на проверката било установено, че моторното превозно средство било управлявано от жалбоподателя В. М. Л., като собственик било лицето Д. П. Т.. След справка било констатирано, че превозното средство било със

служебно прекратена регистрация, на основание чл. 143, ал. 15 от Закона за движението по пътищата, доколкото собственикът не бил пререгистрирал МПС в двумесечен срок от придобиването му. Освен това, в хода на проверката било установено, че водачът на спряното за проверка МПС не представил издадено на негово име свидетелство за управление на МПС и контролен талон към него, свидетелство за регистрация на МПС, част втора. С оглед тези констатации, на 17.07.2022 г., срещу жалбоподателя, в негово присъствие, бил съставен от свид. И. Ч., на длъжност „мл. автоконтрольор“ в Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР – Хасково, изпратен за съдействие на колегите си от РУ на МВР – Хасково, Акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 661343 за нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, както и по чл. 100, ал. 1, т. 1 и по чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, който В. М. Л., подписал, а в графата за обяснения и възражения срещу съставения акт вписал, че няма такива, като бил уведомен за правото да подаде възражения в 3 – дневен срок от връчване на акта. Възражения срещу съставения АУАН не са постъпили и допълнително в рамките на законоустановения срок от връчването му, осъществено на дата 17.07.2022 г., според отразеното в приложената разписка.

Със съставяне на акта за установяване на административно нарушение, били иззети 2 броя регистрационни табели *****.

С Мотивирана резолюция № 23-1253-M000288 от 20.10.2022 г. на наказващия орган, на основание чл. 33, ал. 2 от ЗАНН, административнонаказателното производство в частта относно деянието по чл. 140, ал. 1, предл. 1 от ЗДвП и по чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП било прекратено, поради това, че деянието съставлява престъпление, а материалите били изпратени на РП – Хасково по компетентност, станало основание за образуване на Досъдебно производство № 75/2023 г. по описа на РУ на МВР - Хасково.

При издаване на наказателното постановление, административнонаказващият орган възприел изцяло описаната в АУАН фактическа обстановка относно нарушението по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП и наложил процесните санкции за това деяние, вписвайки че издава наказателното постановление на основание чл. 36, ал. 2 от ЗАНН и Постановление за прекратяване на наказателно постановление от 16.01.2023

г. на прокурор в РП – Хасково, с което е прекратено наказателното производство по досъдебно производство № 1111/2022 г. по описа на РУ на МВР – Хасково, представляващо пр. пр. № 4846/2022 г. по описа на РП – Хасково.

Изложената дотук фактическа обстановка е категорично установена от представените по делото писмени доказателства, посочени на съответното място по – горе, както и от показанията на разпитаните в хода на делото свидетели. Съдът кредитира показанията на свидетелите Р. Т. Т. и М. Х. Д., както и И. И. Ч. относно фактите, възприети от тях при извършването на процесната проверка – пряко и непосредствено, а така също и тези касаещи процедурата по съставяне на акта за установяване на административно нарушение като логически последователни и вътрешно безпротиворечиви, включително относно факта на управлението на МПС от страна именно на В. М. Л., като в тази насока, макар и опосредени, впечатления има и свид. И. И. Ч., комуто жалбоподателят е бил представен като водач от органите на РУ на МВР - Хасково. Всъщност, относно качеството на жалбоподателя „водач“ на спряното за проверка МПС не се и възразява от него по делото. Гласните доказателства в тази насока са убедителни и логически последователни, като показанията на изброените свидетели в тази част се кредитират с доверие. За другата група факти, отнасяща се до субективния момент, съдът ще анализира гласните доказателствени източници в изложението по същество.

При така установените факти съдът намира от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, водачът на моторно превозно средство е длъжен да носи свидетелство за управление на моторно превозно средство от съответната категория и контролния талон към него, а по силата на т. 2 от цитираната разпоредба, сред документите, които следва да носи е и свидетелство за регистрация на МПС, част втора. По силата на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, в редакцията, относима към датата на деянието, по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. По републиканските пътища, отворени за обществено ползване, включени в трансевропейската пътна мрежа, и по такива, които са извън нея, или по

техни участъци се допускат само моторни превозни средства с валиден винетен стикер, залепен по начин, възпрепятстващ повторното му ползване. Според чл. 175, ал. 3 ЗДвП, наказва се с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 до 12 месеца и с глоба от 200 до 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер. По силата на чл. 183, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, наказва се с глоба 10 лв. водач, който не носи определените документи - свидетелство за управление, контролен талон и свидетелство за регистрация на управляваното моторно превозно средство. Следователно, всяко от деянията, за които на жалбоподателя са наложени административни наказания е обявено от закона за наказуемо.

В конкретния случай, не са допуснати нарушения на чл. 40 от ЗАНН, във връзка с действията по съставянето на акта за установяване на административно нарушение и връчването му на жалбоподателя. На същия е осигурена възможност да се запознае с неговото съдържание, както и да направи възражения. Съставеният акт за установяване на административно нарушение отговаря на изискванията на чл. 42 от ЗАНН относно необходимото съдържание, като всяко от визираните нарушения, макар и лаконично, е описано в достатъчна степен ясно откъм характеризиращите го от обективна страна признаци, по начин да бъде обезпечено правото на защита на жалбоподателя в аспекта да разбере всички факти от състава на нарушението, за което е привлечен към административно наказателна отговорност, за да може да организира защитата си. Още повече, предвид хипотезата на чл. 36, ал. 2 от ЗАНН, съставянето на акт за установяване на административно нарушение не е било и необходимо за едно от нарушенията, но все пак това изисква известни уточнения от процесуално естество, които ще бъдат направени по – долу при необходимост.

На следващо място, обжалваното наказателно постановление е издадено от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия, но в процеса на реализиране на отговорността, при издаването му са допуснати съществени процесуални нарушения, свързани с неспазване на шестмесечния преклузивен срок по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН, явяващо се абсолютно основание за неговата отмяна по отношения на деянието описано в пункт 2 от същото. В тази връзка е необходимо да бъде отбелязано, че сам наказващият орган с мотивирана

резолюция е прекратил административнонаказателното производство, отпочнато на 17.07.2022 г. със съставяне на акт за установяване на административно нарушение срещу жалбоподателя В. М. Л., на основание чл. 33, ал. 2 от ЗАНН, но не изцяло, а в частта относно деянията по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП и по чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, поради това, че съставляват престъпление, а материалите били изпратени на РП – Хасково по компетентност, като съвсем отделен е въпросът, доколко това е следвало да става по отношение на деянието по чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП, с оглед липсата на предпоставки за това. Такова прекратяване по отношение на другото описано в процесния АУАН нарушение – по чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДвП дори формално не е реализирано, а е липсвало и основание за подобен подход и за това деяние. Поради това, наказващият орган е следвало да реализира правомощията си по ангажиране на административнонаказателната отговорност в рамките на срока по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН, считано от образуване на административно наказателното производство по реда на чл. 36, ал. 1 от ЗАНН, станало със съставяне на акта за установяване на административно нарушение, а не значително по – късно след връщане на материалите от РП – Хасково, които в частта относно деянията по чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДвП въобще не е следвало да бъдат изпращани тъй като, както вече бе отбелязано, не е било налице основание за прекратяване на административнонаказателното производство в хипотезата на чл. 33, ал. 2 от ЗАНН в тази част, поради липсата на конкуренция между наказателната и административно наказателната отговорност в аспекта на спазване на принципа *non bis in idem* и съобразяване на примата на наказателната отговорност. След като сам впоследствие не е съобразил това и е издал наказателното постановление за деянието по пункт 2 от същото, по чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, след изтичане на срока по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН е допуснал процесуално нарушение, което по своя характер се явява съществено и съставлява безусловно основание за отмяна на санкционния акт в тази част без да се обсъждат доводи по същество. Отделно в НП се твърди по този пункт, че жалбоподателят бил извършил: „не носи свидетелство за регистрация на тегленото от МПС ремарке“, без твърдения за подобен факт да се съдържат в обстоятелствената част на самото НП, нито пък в съставения АУАН, с който е повдигнато административнонаказателното обвинение.

На следващо място, обжалваното наказателно постановление е издадено от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия, а при преценка дали в процеса на реализиране на отговорността са допуснати процесуални нарушения от категорията на съществени е необходимо да бъде отбелязано, че наказващият орган е прекратил административнонаказателното производство, отпочнато със съставяне на акт за установяване на административно нарушение срещу жалбоподателя В. М. Л. в частта относно нарушението по чл. 140, ал. 1 ЗДвП, на основание чл. 33, ал. 2 от ЗАНН, поради това, че деянието съставлява престъпление, а материалите са били изпратени на РП – Хасково по компетентност. Такова прекратяване на административнонаказателното производство по отношение на описаното в процесния АУАН нарушение е било необходимо, поради реализиране на основанията по чл. 33, ал. 2 от ЗАНН и конкуренцията между наказателната и административно наказателната отговорност в аспекта на спазване на принципа *non bis in idem* и съобразяване на примата на наказателната отговорност, но липсват доказателства да е сторено, с което е допуснато процесуално нарушение, изразяващо се в неспазване на този принцип. Впрочем, тъкмо това отново е приел и наказващият орган и пристъпвайки към издаване на наказателното постановление в хипотезата на чл. 36, ал. 2 от ЗАНН въз основа на постановление за отказ да се образува ДП и поради липсата на конкуренция с висящо наказателно производство, горното процесуално нарушение е санирано и административнонаказателното в крайна сметка е реализирано без колизия с принципа *non bis in idem*, макар да не е приложено постановлението на прокурора за прекратяване на наказателното производство при изпращане на административнонаказателната преписка. Не е изтекла и абсолютната давност за привличане и реализиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя. Отделно, от отпочване първоначално на административнонаказателното производство, станало със съставяне на акта за установяване на административно нарушение до прекратяване и изпращане на преписката от прокурора не е изминал срок, надхвърлящ преклузивния 6 – месечен срок за издаване на наказателното постановление и реализиране по този начин на административнонаказателната отговорност. По този начин, от последващото успешно реализиране на механизма за избягване нарушението на принципна *non bis in idem* за деянието по чл. 140, ал. 1 ЗДвП, липсват

сериозни резерви за законосъобразността на наказателното постановление в такъв аспект и по отношение на деянието по чл. 147, ал. 1 ЗДвП.

При преценка в рамките на осъществявания контрол за законосъобразност на санкционния акт относно деянието, квалифицирано по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, е необходимо да бъде отбелязано и следното:

Както вече бе отбелязано по – горе, макар да не е приложено постановлението на РП – Хасково за прекратяване на наказателното производство, решаващо е, че преценката на прокурора за доказаност от обективна и субективна страна и за степента на обществената опасност на деянието не обвързва наказващия орган, нито пък съда, а всеки от решаващите органи следва да прецени наличието на деяние, неговата обществена опасност, авторството и вината на привлеченото към отговорност лице. В случая, издавайки наказателното постановление, наказващият орган е преценил, че от материалноправна страна се установява осъществяването на деяние. Тази преценка на наказващия орган, че извършеното осъществява признаците от обективна страна на състава на административно нарушение по чл. 140, ал. 1 от Закона за движението по пътищата, както иначе правилно е квалифицирано, е принципно обоснована.

Служебната deregистрация по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, подкрепя тезата, че превозното средство не е било регистрирано по надлежния ред след тази дата, в който момент действително е осъществено и процесното управление. Това деяние е наказуемо по чл. 175, ал. 3, предл. 1 от ЗДвП, която е подбрана от наказващия орган в съответствие с описаните факти, но при преценка на материалноправните предпоставки за реализиране на отговорността не е била отчетена в необходимата конкретика цялостната фактология по случая и всички обстоятелства в тяхната взаимовръзка от гледна точка и на субективния момент, който именно е решаващият за крайния извод на съда. Изначално ясно е, че моторното превозно средство все пак в предходен момент е било регистрирано по надлежния ред и същото е било с регистрационни табели, поставени на съответното място, а приобретателят пък следва да е бил наясно за въведеното в чл. 145, ал. 2 от ЗДвП задължение в съответния срок да регистрира придобитото превозно средство в службата за регистрация на пътни превозни средства по постоянния адрес или адрес на регистрация на собственика, освен когато пътното превозно средство е

придобито от търговец с цел продажба и за последиците от неизпълнение на това задължение в двумесечен срок от придобиването на превозното средство, регистрацията служебно се прекратява по реда на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП с отбелязване в автоматизираната информационна система. За разлика от хипотезата по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, в настоящата уведомяване на приобретателя не се изисква. Особеното в случая обаче е, че не приобретателят е бил водач на моторното превозно средство, за да се пренесат тези разсъждения автоматично по отношение на жалбоподателя, а се изисква допълнителен анализ по отношение на санкционираното лице. Последният не е собственик или приобретател на процесното МПС, поне не се твърди друго, няма данни при какви обстоятелства приобретателят му е предоставил управлението на процесната дата, при което, макар за жалбоподателя В. М. Л., като водач, да възниква задължението да провери и документите, касаещи автомобила, за да бъде убеден, че поема управлението в съответствие с изискванията на законодателството и в частност на тези по Закона за движението по пътищата, Закона за пътищата и Кодекса за застраховането, то конкретно няма как да е наясно за обективните признаци от състава на нарушение по чл. 140, ал. 1 ЗДвП. Или, поне остана недоказано с оглед разпределението на доказателствената тежест.

Следователно, същият, макар и адресат на правна норма – чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, няма доказателства дали е действал съзнателно, доколкото, освен, че не е управлявал собствено моторно превозно средство, който факт се извежда още от съдържанието на съставения по надлежния ред АУАН, ползващ се с формална доказателствена сила за отразените в него обстоятелства, не са събрани допълнителни доказателства, че се е запознал с наличните документи – в това число и свидетелство на регистрация на МПС, като впрочем именно непредставянето на СРМПС е сред извършените нарушения, като жалбоподателят не може да черпи права от това си поведение, но и не можа да се приеме, че то „обръща“ разпределението на доказателствената тежест в административнонаказателното производство. Жалбоподателят, при очертаните фактически положения, не е можел, нито е бил длъжен да бъде наясно, че срокът за приобретателя за пререгистрация е започнал да тече, от кога, дали е бил изтекъл без да изпълни той задължението си за пререгистрация. Същият, действително, е бил длъжен да се осведоми относно факта на регистрация на моторното превозно средство от собственика – в този

смисъл Решение № 754 от 10.11.2022 г. на Административен съд – Хасково по КАНД № 785/2022 г., но липсват данни дали това реално е можело и е било сторено от жалбоподателя, а в тежест на наказващия орган е да представи доказателства в обратна насока. Следователно, налице е основание, както обосновано счита пълномощникът на жалбоподателя, за изключване на отговорността в случая за жалбоподателя, като водач на управляваното превозно средство, със служебно прекратена именно на основание чл. 143, ал. 15 ЗДвП регистрация.

По изложените съображения, подадената жалба се явява основателна и следва да бъде уважена в тази част, а наказателното постановление – отменено от съда, като незаконосъобразно издадено и като неправилно в същата част и относно деянието по чл. 140, ал. 1 ЗДвП.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 63, ал. 3 от ЗАНН в тежест на административнонаказващия орган, респ. издател на електронния фиш, следва да бъдат възложени разноски за заплащане на възнаграждение на упълномощен по делото адвокат, с оглед представените доказателства, че е сключен договор за правна защита и съдействие между жалбоподателя и Адвокатско дружество „Г. и М.“. Оттам, съгласно разпоредбата на чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на материално затруднени лица, а съгласно ал. 2, в тези случаи, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати. В случая, в съответствие с фактическата и права сложност на делото, която не надхвърля обичайната за този тип производства, при това е приключило в едно съдебно заседание без явяване на адвоката, поради което, размерът на това адвокатско възнаграждение следва да се определи по правилата на чл. 18, ал. 4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения – 500 лв. относно деянието по пункт 1 от наказателното постановление и по чл. 18, ал. 2, вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредбата – за нарушението по т. 2 от санкционния акт в размер на 400 лева, или общо 900 лева.

Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло Наказателно постановление № 22-1253-002234 от 31.01.2023 г. на Началник – група в Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР - Хасково.

ОПРЕДЕЛЯ, на основание чл. 38, ал. 2, вр. ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата, вр. чл. 18, ал. 4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, възнаграждение на Адвокатско дружество „Г. и М.“, код по БУЛСТАТ 177430738, със седалище и адрес на управление: град София, район Красно село, бул. „Македония“ № 10, вх. 2, ет. 1, ап. 12, представлявано от адв. К. К. Г. за процесуално представителство по АНД № 593/2023 г. по описа на РС - Хасково в размер на 900 лева.

ОСЪЖДА ОД на МВР – Хасково да заплати на Адвокатско дружество „Г. и М.“, код по БУЛСТАТ 177430738, със седалище и адрес на управление: град София, район Красно село, бул. „Македония“ № 10, вх. 2, ет. 1, ап. 12, представлявано от адв. К. К. Г. сумата в размер на 900 лева, представляваща възнаграждение, определено от съда за процесуално представителство на В. М. Л., ЕГН: ***** по АНД № 593/2023 г. по описа на РС - Хасково.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд - Хасково в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Хасково: /п/ не се чете

Вярно с оригинала!

Секретар: М. С.